

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J**, správca konkurznej podstaty úpadcu **S**, a vedľajších účastníkov na strane navrhovateľa **1/ K**, **2/ N** obaja zast. JUDr. **E**, advokátkou, **H**, **3/ K**, zast. **M**, **4/ S**, zast. **J** advokátom, **K**, proti odporcovi **1/ N**, **2/ N**, zast. JUDr. **M**, advokátkou, **H**, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka **4/ S**, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave
č. k. 68 Cbi 43/00-445 zo dňa 2.12.2005, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 68 Cbi 43/00-445 zo dňa 2.12.2005 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd ako súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa o určenie neúčinnosti právneho úkonu. V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že súd z predložených písomných dokladov a z prednesov účastníkov na pojednávaniach zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.3.2000 sp. zn. 1K 97/99-35 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka **S** a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený navrhovateľ.

Súd konštatoval, že navrhovateľ návrhom na začatie konania uplatnil právo voči odporcovi podľa § 15 ods. 1, 2 až 6 ZKV, pretože dňa 9.2.1999 bola spísaná notárska zápisnica č. **M 46/99**, **Nz 41/99**, obsahom ktorej je osvedčenie o rozhodnutí úpadcu založiť akciovú spoločnosť **N**, t.j. odporcu **1/**. Základné imanie odporcu vo výške 85 mil. Sk bolo vytvorené nepeňažným vkladom úpadcu a bolo rozdelené na 85 ks akcií na doručiteľa v menovitej hodnote 1 mil. Sk na 1 ks akcie.

V odôvodnení návrhu uvádza navrhovateľ, že nepeňažný vklad úpadcu bol urobený v posledných troch rokoch pred vyhlásením konkurzu v prospech odporcu

v 1. rade. Úmysel navrhovateľ videl v tom, že odporcovi v 1. rade bolo známe, že člen dozornej rady odporcu v 1. rade M M je blízka osoba členovi dozornej rady úpadcu Ing. O M. Ďalej v odôvodnení zmeneného návrhu uvádza, že vyhlásením o vklade do spoločnosti zo dňa 25.2.1999 došlo k splneniu nepeňažného vkladu v plnom rozsahu a rozhodnutím Okresného úradu v Novom Meste nad Váhom, katastrálny odbor č. V zo dňa 26.2.1999 o povolení vkladu, ako aj k prevodu vlastníckeho práva, prevodu nepeňažného vkladu na odporcu 1/. Navrhovateľ zistil, že následne došlo k zmene vlastníka nehnuteľnosti a na liste vlastníctva je zapísaný pod bodom B1 odporca v 2. rade. Vo svojich ústnych prednesoch však navrhovateľ odôvodňuje oprávnenosť svojho návrhu voči odporcovi v 2. rade s poukazom na ust. § 16 ods. 3 ZKV.

Súd ďalej poukazuje na znenie ustanovenia § 15 ods. 1, 2 a 4 ZKV, ako aj ustanovenie § 16 ods. 1, 2, 3 a 4 ZKV, a konštatuje, že notárskou zápisnicou č. N 46/99, NZ 41/99 zo dňa 9.2.1999 bol založený odporca 1, ktorého zakladateľom bol úpadca. Základné imanie odporcu 1/ bol nepeňažný vklad, špecifikovaný vo vyhlásení o vklade do spoločnosti dňa 25.2.1999. V danom prípade je pravdou, že tento úkon bol urobený v lehote pred vyhlásením konkurzu stanovenej podľa § 15 ods. 2 ZKV, avšak nie je možné odvolávať sa pri odporovateľnosti tohto právneho úkonu na ust. § 15 ods. 4 písm. b/ ZKV. Ako vyplýva z výpisu z obchodného registra odporcu v 1. rade, členom dozornej rady odporcu 1/ je M M. Členom dozornej rady úpadcu je Ing. O M. Toto ustanovenie však je potrebné použiť v spojení s ust. § 15 ods. 4 písm. a/ ZKV, ktorý hovorí, že osobou blízkou osobe uvedenej v písm. a/ je člen jeho štatutárneho orgánu, jeho prokurista, likvidátor alebo spoločník. V danom prípade dozorná rada nie je štatutárnym orgánom spoločnosti, pretože štatutárnym orgánom akciovej spoločnosti je predstavenstvo. Nakoľko takéto spojenie nie je na strane odporcu v 1. rade a navrhovateľ nepreukázal úmysel dlžníka – úpadcu ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Súd návrh navrhovateľa posudzoval v prípade odporcu v 2. rade v zmysle ust. § 16 ods. 3 ZKV, v danom prípade však na odporcu v 2. rade bol prevedený nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. X, ktorý bol majetkom odporcu v 1. rade.

Z citácie ust. § 16 ods. 3 ZKV, právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dohodli odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom.

V danom prípade odporca v 2. rade tento majetok nadobudol od odporcu v 1. rade, ktorý nie je dlžníkom, ani dedičom, ani právnym nástupcom dlžníka voči tretím osobám, čiže proti odporcovi v 2. rade je právo navrhovateľa odporovať právnomu úkonu len vtedy, ak boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnomu úkonu proti predchodcovi. Takáto situácia na strane odporcu 2/ nemohla nastať, nakoľko odporca v 2. rade bol založený zakladateľskou listinou dňa 16.3.1999 a vlastníkom celého majetku odporcu v 2. rade je spoločnosť S, a.s. v konkurze. Taktiež je potrebné zohľadniť námietku premlčania, ktorú vzniesol odporca v 2. rade, pretože vyhlásený konkurz na

úpadcu bol dňa 29.3.2000 a návrh na začatie konania bol podaný dňa 29.9.2000. K zmene návrhu voči odporcovi v 2. rade došlo dňa 18.5.2004, čo znamená, že táto zmena bola podaná po trojročnej premlčacej lehote.

Vzhľadom na uvedené, súd návrh navrhovateľa voči odporcovi v 2. rade zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a vedľajší účastník 4/ na strane navrhovateľa S. Navrhovateľ vo svojom odvolaní namieta, že odporovaným právnym úkonom, ktorý je predmetom konania je vklad nehnuteľností zapísaných na LV č. X pre k.ú. N zo dňa 25.2.1999, vklad povolený rozhodnutím vtedajšieho Okresného úradu v Novom Meste nad Váhom, katastrálneho odboru pod č. V dňa 26.2.1999, a to na základe vyhlásenia o vklade do spoločnosti, do základného imania spoločnosti N., ktorej bola spoločnosť S S, a.s., jediným zakladateľom. Podľa názoru odvolateľa je opísaný vklad nehnuteľností právnym úkonom, v dôsledku ktorého došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, nakoľko rozsah majetku úpadcu, ktorým v zmysle § 154 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. úpadca zodpovedal za plnenie svojich záväzkov, sa zmenil takým spôsobom, ktorý znemožňuje akékoľvek uspokojenie veriteľov a súčasne právnym úkonom, ktorý bol uskutočnený v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, nakoľko konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. IK 97/99-35 dňa 29.3.2000, pričom odporovaný úkon bol úpadcom urobený dňa 25.2.1999 a súčasne právnym úkonom, ktorý bol urobený v úmysle ukrátiť veriteľa, pričom tento úmysel musel byť druhej strane známy a navyše právnym úkonom, ktorý úpadca urobil v prospech právnickej osoby, v ktorej mal majetkovú účasť minimálne 10% v čase, kedy sa odporovaný právny úkon uskutočňoval, nakoľko v čase uskutočnenia právneho úkonu bol úpadca jediným akcionárom spoločnosti N. Poukazuje v tejto súvislosti na ust. § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV s tým, že zákonné vymedzenie odporovateľnosti v zásade rozlišuje odporovacie dôvody prostredníctvom odlišnej úpravy obsiahnutej v § 15 ods. 2 a v § 15 ods. 4 ZKV tak, že zákon na úspešné odporovanie právneho úkonu rozlišuje, buď úmysel alebo tento úmysel, vzhľadom na osobitný vzťah medzi dlžníkom a nadobúdateľom prospechu nevyžaduje. Prezumpcia úmyslu na strane dlžníka je v § 15 ods. 4 ZKV definovaná vo forme domnienky, vyvrátiteľnej v prípade, ak druhá strana, v tomto konkrétnom prípade odporca l/ preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel ukrátiť konkurzného veriteľa. Konkrétnym nositeľom povinnosti tvrdenia je vo vzťahu k prezumpcii dlžníkovho úmyslu podľa § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV odporca v I. rade.

S ohľadom na uvedené zastáva názor, že prvostupňový súd nepostupoval správne, keď návrh navrhovateľa zamietol. Namieta tiež nesprávne skutkové zistenia v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov. V konaní pred prvostupňovým súdom sa domáhal určenia neúčinnosti odporovaného právneho úkonu s tým, že jedným z dvoch základných odporovacích dôvodov je úmysel úpadcu ukrátiť svojich konkurzných veriteľov v zmysle § 15 ods. 2 ZKV. V prípade právnickej osoby sa pritom na úmysel usudzuje vtedy, keď

bol známy štatutárnemu orgánu, v prípade, ak pôjde o kolektívny štatutárny orgán, aspoň jednému z členov takéhoto orgánu. Preukazovanie úmyslu na strane úpadcu je závažnou skutkovou otázkou, ktorú nie je možné vyriešiť bez toho, aby boli vypočutí členovia štatutárneho orgánu úpadcu. Nevykonaním navrhovaného dôkazu vznikol nedostatok v skutkových zisteniach prvostupňového súdu, pričom subsidiárne poukazuje aj na tú skutočnosť, že z obsahu napadnutého rozsudku nie je možné identifikovať žiadne konkrétne skutkové zistenie, ku ktorému by súd dospel. Za účelom kapitálového prepojenia úpadcu s odporcom v 1. rade a odporcom v 2. rade navrhovateľ na pojednávaní konanom dňa 10.6.2005 navrhol, aby súd obstaral od Centrálného depozitára cenných papierov SR výpisy zo zoznamov akcionárov pre emitentov, ktorými sú spoločnosti N., a N R, a.s., a S, a.s., a následne tieto listiny ako dôkazy vykonal. Namietla, že z obsahu napadnutého rozsudku nie je možné identifikovať akékoľvek relevantné právne posúdenie, ktoré prvostupňový súd uplatnil pri rozhodnutí vo veci samej, nakoľko v napadnutom rozsudku chýba stručné, jasné a výstižné vysvetlenie toho, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil.

Odôvodňuje ďalej pasívnu legitímáciu odporcu 1/ a 2/, pričom v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenia § 16 ods. 2 a 3 ZKV, podľa ktorých právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z právneho úkonu dlžníka prospech, teda pasívne legitimovaným subjektom je osoba, ktorá mala z dlžníkovho právneho úkonu prospech. Pritom okruh osôb, ktoré môžu mať z právneho úkonu dlžníka prospech a súčasne nesú majetkové riziko pri odporovateľnom právnom úkone je vymedzený v ust. § 16 ods. 3 ZKV. Špecifickým subjektom z hľadiska pasívnej legitímácie vo vzťahu k odporovacej žalobe je pritom „tretia osoba“ ako singulárny sukcesor osoby, ktorá s dlžníkom právny úkon dohodla. Jedná sa o osobu, ktorá sukceduje do tých práv, ktoré sú predmetom odporovateľného právneho úkonu. V prípade skúmaného odporovaného právneho úkonu je takýmto singulárnym sukcesorom práve odporca 2/. Právo odporovať právnomu úkonu uplatnil správca konkurznej podstaty prostredníctvom žaloby zo dňa 10.7.2000. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1K 97/99-35 zo dňa 29.3.2000. Návrhom zo dňa 25.2.2002 podaným na súd 1.3.2002 uplatnil svoj nárok z odporovateľného právneho úkonu úpadcu aj voči odporcovi 2/.

Ak prvostupňový súd na skúmaný prípad vo vzťahu k námietke premlčania aplikoval všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 Obč. zák., ktorá začala plynúť dňom vyhlásenia konkurzu, potom nemohol prvostupňový súd v súlade s platnou právnou úpravou dospieť k právnomu záveru, že nárok bol voči odporcovi 2/ premlčaný. Z právneho hľadiska je pritom irelevantné, že doplnením návrhu navrhovateľ žiadal vyslovenie neúčinnosti aj tohto právneho úkonu, ktorým vložil odporca 1/ do základného imania odporcu 2/ predmetné nehnuteľnosti, pretože na efektívne uplatnenie odporovacieho nároku by v teoretickej rovine postačovalo, ak by právnomu úkonu dlžníka urobenému v prospech odporcu v 1. rade odporoval voči odporcovi v 2. rade, nakoľko

tento je v súčasnosti výlučným vlastníkom nehnuteľností, tvoriacich predmet odporovaného právneho úkonu. Doplnenie návrhu zo dňa 4.6.2004 vníma výlučne ako prejav dispozičného práva navrhovateľa v zmysle § 95 ods. 1 OSP.

Navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a určil, že vklad označených nehnuteľností, ktorými spoločnosť S S, a.s., vložila ako jediný zakladateľ do základného imania spoločnosti N., je voči konkurzným veriteľom spoločnosti S Slovensko, a.s. v konkurze, neúčinný a všetky tieto nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty úpadcu.

Vedľajší účastník na strane navrhovateľa v 4. rade vo svojom odvolaní uvádza, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje na vecne nesprávny, lebo tento vec nesprávne právne posúdil. Poukazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia ako aj ustanovenia § 15 ods. 1, 2, 3 a 4, ako aj § 16 ods. 1, 2, 3, a 4 ZKV s tým, že súd sa dôsledne neriadil citovanými ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní, predmetnú vec nesprávne právne posúdil v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, a preto napadnutý rozsudok nie je vecne správny.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že na obchodnú spoločnosť S S, a.s., so sídlom N, bol vyhlásený konkurz. Rovnako mal preukázané, že táto obchodná spoločnosť pre vyhlásením konkurzu vniesla do majetku odporcu / pri jeho založení vykonanom zakladateľskou listinou zo dňa 9.2.1999 spísanou vo forme notárskej zápisnice ako nepeňažný vklad nehnuteľnosti v celkovej hodnote 85 000 000,- Sk, pričom prostredníctvom tohto nepeňažného vkladu ako jediný zakladateľ upísal súčasne 100% akcií uvedenej spoločnosti. Keďže úpadca v prítomnosti nevlastní žiaden majetok, je nepochybné, že týmto právnym úkonom, ktorý vykonal úpadca pre vyhlásením konkurzu, došlo nepochybne k ukráteniu konkurzných veriteľov, teda aj odvolateľa, a potom je jednoznačné, že takýto právny úkon s poukazom na ust. § 15 ods. 1 ZKV je voči nemu ako konkurznému veriteľovi, ako aj voči ostatným konkurzným veriteľom, právne neúčinný.

Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým tento zamietol návrh navrhovateľa o určenie, že vloženie nehnuteľností zapísaných na LV X pre kat. územie N z majetku úpadcu do majetku odporcu v prvom rade na základe vyhlásenia úpadcu zo dňa 25.2.1999 o vklade týchto nehnuteľností do majetku odporcu v prvom rade pri jeho založení v roku 1999, je právne neúčinné, bol vecne nesprávny v rozpore s citovaným ustanovením § 15 ods. 1 ZKV.

Pokiaľ súd prvého stupňa tiež zamietol návrh navrhovateľa aj voči odporcovi v druhom rade, tak rovnako je toto jeho rozhodnutie vecne nesprávne a jednoznačne v rozpore s citovaným ustanovením § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV a § 16 ods. 1 až 4 ZKV. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že v čase, keď sa právny úkon uskutočňoval bol odporca v prvom rade N., jediným zakladateľom obchodnej spoločnosti N R, a.s., – odporcu v druhom rade a súčasne bol ako osoba upisujúca celé základné imanie odporcu v druhom rade. Preto je nesprávne a nedôvodné tvrdenie súdu prvého stupňa, že právo

navrhovateľa odporovať právnomu úkonu týkajúceho sa odporcu v druhom rade nebolo dané, lebo vlastníkom celého majetku odporcu 2/ je spoločnosť S, a.s. v konkurze. Taktiež, podľa názoru odvolateľa, nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku navrhovateľa voči odporcovi 2/, lebo návrh vo veci samej bol podaný včas. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel. Žiada, aby mu súd priznal aj trovy konania.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací prejednal odvolanie navrhovateľa, aj vedľajšieho účastníka 4/ na strane navrhovateľa a dospel k záveru, že sú dôvodné. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je navrhovateľom uplatnené právo na určenie neúčinnosti právneho úkonu úpadcu. Odporovaným právnym úkonom navrhovateľa je nepeňažný vklad úpadcu S S, a.s., do spoločnosti N.. Tento nepeňažný vklad bol následne navrhovateľom upresnený v tom zmysle, že uviedol, že odporovaným právnym úkonom je vklad nehnuteľností zapísaných na LV č. X pre k.ú. N, ktoré explicitne deklaroval. Podaním doručeným súdu osobne 1.3.2002 rozšíril navrhovateľ svoj návrh o ďalšieho účastníka na strane odporcu, a to spoločnosť N R, a.s., Martin. Tento návrh odôvodnil tým, že v priebehu konania zistil, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla táto spoločnosť. Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa voči obidvom odporcom zamietol. Svoje rozhodnutie voči odporcovi 1/ odôvodnil tým, že navrhovateľ sa voči odporcovi 1/ dovoľával neúčinnosti právneho úkonu s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 4 písm. b/, pričom toto ustanovenie je potrebné použiť v spojení s písmenom a/ ZKV, a keďže navrhovateľ označil za takéto osoby členov dozornej rady, súd bol toho názoru, že tieto nemožno pod toto ustanovenie subsumovať. Voči odporcovi 2/ návrh zamietol z dôvodu premlčania. Tento právny názor súdu prvého stupňa ani v jednom prípade nepovažuje odvolací súd za správny.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej ZKV) konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo, ak už bol uspokojený.

Podľa § 15 ods. 2 ZKV, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

Ustanovenie § 15 ods. 1 ZKV teda rieši zákonom predpokladané podmienky úspešnej odporovateľnosti a ďalšie odseky uvádzajú jednotlivé odporovacie dôvody, pričom rozdiel medzi dôvodmi upravenými v odseku 2 a dôvodmi uvedenými v odseku 3 a 4 je predovšetkým v tom, či zákon vyžaduje úmysel strán alebo ho nevyžaduje vzhľadom na osobitný vzťah medzi dlžníkom a nadobúdateľom, ktorý je personálny alebo kapitálový (odsek 3 a 4). Navrhovateľ nikde vo svojom návrhu, ani v ďalších podaniach

ako právny dôvod odporovateľnosti právneho úkonu neuvádzal personálny vzťah členov dozornej rady, na čom krajský súd nesprávne svoje rozhodnutie založil. V predmetnom prípade nepochybne ide o kapitálové prepojenie medzi dlžníkom a odporcom 1/.

Podľa § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV, odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol konkurzný veriteľ ukrátený, a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou a právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmenách a/ a b/ majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon alebo, ktorý dlžník urobil v prospech tejto osoby, to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Ide teda o vyvrátiteľnú domnienku, ktorú musí dokazovať odporca 1/, pretože podľa tohto ustanovenia možno odporovať právnemu úkonu dlžníka, ak ním došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky aj vtedy, ak tu nebol úmysel ukrátiť konkurzného veriteľa.

Krajský súd nerozhodol správne ani voči odporcovi 2/, keď vyslovil, že právo je voči nemu už premlčané, pričom vychádzal z podania navrhovateľa z 18.5.2004, ktoré vo vzťahu k tomuto odporcovi považoval za zmenu návrhu podanú po trojročnej premlčacej lehote.

Navrhovateľ svoj návrh na určenie neúčinnosti právnych úkonov si voči odporcovi 2/ uplatnil svojim podaním z 1.3.2002. Podanie navrhovateľa z 3.5.2004 nemožno považovať za zmenu návrhu o neúčinnosť právneho úkonu, za ktorý ho súd považoval. Podanie je potrebné posudzovať vždy podľa jeho obsahu, aj naďalej ide o neúčinnosť konkrétneho právneho úkonu, ktorý je bližšie rozšpecifikovaný. Zmena návrhu je dispozitívny právny úkon navrhovateľa a navrhovateľ ním môže súdu navrhnúť, napríklad, aby mu bolo priznané viac, než sa pôvodne domáhal alebo iné plnenie. V predmetnom prípade o takúto situáciu nejde. Odvolací súd preto konštatuje, že navrhovateľ svoj návrh voči odporcovi 2/ uplatnil včas.

Podľa § 16 ods. 2, právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z právneho úkonu dlžníka prospech. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia, právo odporovať právnemu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dohodli odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom, proti tretím osobám, len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi.

Navrhovateľ tvrdí, že odporca 2/ je treťou osobou v zmysle citovaného ustanovenia, keď uvádza, že je singulárnym sukcesorom, pričom toto jeho postavenie vyplýva zo skutočnosti, že spoločnosť S S, a.s., uskutočnila v prospech spoločnosti N., právny úkon, ktorým previedla na spoločnosť N., nehnuteľnosti zapísané na LV č. X v k.ú. N. Následne spoločnosť N., rozhodla o založení spoločnosti N R, a.s., s tým, že predmetné nehnuteľnosti vložila do tejto spoločnosti vo forme nepeňažného vkladu. Podľa aktuálneho výpisu z predmetného listu vlastníctva je spoločnosť N R, a.s., doposiaľ

vlastníkom uvedených nehnuteľností. Podľa názoru navrhovateľa je zrejmé, že prospech z právneho úkonu spoločnosti S S, a.s., mala práve spoločnosť N R, a.s., s tým, že táto skutočnosť je jedným zo zákonných predpokladov pasívnej legitimácie uvedenej spoločnosti. Súd prvého stupňa v tomto smere žiadne dokazovanie nevykonal. Svoje rozhodnutie, okrem iného, založil na tom, že vlastníkom majetku odporcu 2/ je spoločnosť S, a.s. v konkurze, čo z hľadiska navrhovateľom uplatneného práva na určenie neúčinnosti právneho úkonu nie je rozhodujúce.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP súd rozhodnutie zruší len, ak súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy. Podľa odseku 3/ tohto ustanovenia, ak odvolací súd zruší rozhodnutie podľa odseku 1/ písm. h/ vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené závery, odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd neuznal námietku navrhovateľa, že predmetné odvolacie konanie nepodlieha poplatkovej povinnosti. V predmetnom prípade ide o konanie, kde účastníkom je správca konkurznej podstaty ustanovený do tejto funkcie podľa zák. č. 328/1991 Zb. Nie je teda, podľa názoru odvolacieho súdu, osobou oslobodenou od platenia súdnych poplatkoch v zmysle § 4 ods. 2 písm. m/ zák. č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 30. januára 2008

JUDr. Margita F r i d o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: